

Yo más fuerte senza debere.
Yo más debere senza fuerte.
 Los drets individuals son imprescriptibles, ilegibles e ingarantibles. • Legislar la llibertat baix pretext de garantirla, es cometre atentat contra ella. • La llibertat propia acaba allí ahont comença la llibertat ajena. Es licit, donchs, al individu fer tot lo que no perjudiqui a un altre. • La resignació que predicen las religions no es més que la fórmula del engany ab que 's preté perpetuar la injusticia social en lo mon. • Las religions son caixas d'ahorros que viuen de la estafa d'admetre capitals en la terra, assegurant pagar crescuts interessos al col.

PERIÓDICH POLÍTICH VERMELL

LA TRAMONTANA defensa 'ls principis liberals més avansats, sense atenuants de cap mena. • La TRAMONTANA es anti-religiosa de totes las religions, porque totes son igualment dolentes y depressivas pels la dignitat y la inteligencia humanas. • La TRAMONTANA en política defensa sempre al més adelantat contra 'l més reaccionari, y sosté la necessitat d'una gran reforma social que transformi 'l modo de ser del productor, avuy supeditat al capitalisme. • La TRAMONTANA no está afiliada a cap partit, servint los interessos generals de la llibertat sens compromisos ni preocupacions de sectari.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 Espanya, 1 pesseta trimestre.— Extranjer, 2
Las suscripciones se pagan per adelantat

ADMINISTRACIÓ: carrer de Ponent, 1, 1.º: BARCELONA
 Pels pagos s'admeten libranças del Giro Múruo, lletres de fàcil cobro y sellos de 15 céntims. No s'admeten libranças especials de periódichs

PREUS DE VENTA
 Número solt, 5 céntims.—30 exemplars, 1 pes.
Surt a llum puntualment cada divendres

SANTIFICACIÓ DE LAS FESTAS

La Comissió de Senyoras fent piadosa continella en lo precís moment de passarlas cristians revista lo seu jefe.

DENUNCIATS!

Mentres los possibilistas y altres liberals de boquilla van cantant las excelencias del govern liberal d' en Sagasta, nosaltres havem rebut la visita del jutjat i a la impremta y a la administració d' aquest periòdic, participants haver sigut denunciats nostre n.º 459, corresponent a la setmana antepassada, per un sueltó comentant un fet de Montserrat respecte a un incident allí ocorregut per la celebració de la nova festa de sant Joseph, ó d' en Joseph de la Canya, com l' anomenavam nosaltres, y que per no poder anar a correctar las probas nostre encara malalt director en lo dia precis d' entrar en màquins aquell número passaren varias errades en aquell sueltó que no fora extrany que alguna d' ellas fos la que determinés la denuncia. ¡A tal punt está garantizada per la llei la llibertat del escriptor d' oposició, en aquestos temps de tolerancia religiosa y de governs liberals que tremolam devant de un general que amensasa sublevarse, y mostrin sa valentia agredint als periòdichs avançats per medi dels funcionaris públics que sola deurián servir per la persecució de criminals!

Mes ¡qué hi farem! La cosa no 'ns estranya ni 'ns acobarda. Endurits ja en la lluita per las ideas, las denuncias dels governs reaccionaris, amparats per draconianes lleys, son per nosaltres condecoracions que ostentem orgullosos en nostre pit com á mostra de que en aquesta guerra de la Revolució contra la Reacció havem sempre dignament ocupat nostre puesto d' honor en las avançadas del Progrés sens ensenyar may la eskena al enemic.

¡Ha comensat acás un nou periodo de persecució contra La Tramontana, al igual del sofert no molt temps enera? Vinga enhorabona, que las persecucions fructifiquen las ideas, y no hem de ser nosaltres dels quins reculin devant de ferse dolorosa proba de sas conviccions y molt menos quan aquesta proba es ocasió de bona propaganda.

PAUPERISME Y CRISTIANISME

VIII

Als datos recopilats en los artícles anteriors hem d' afegir los següents:

En 1776 lo clero de las provincias castellanas posehia en concepte de patrimoni, casas, terras, caballerias y salaris fixos un total de 300 millions y mitj de rals l' any.

De datos menos fixos de la mateixa época se desprén que la renda del clero de tota la nació arribava á 600 millions de rals anuals.

Además dels bens inmoebles, posehia 'l clero altres rendas, qual evaluació, segons Garay y altres economistas, s' elevava per delmes, missas, sermons, votas y exorcismes, novenas, drets de entolva y almoynas, á 952 millions de rals anuals. A lo qual diu l' autor que copiem, que per gran y excessiva que sembli aquesta suma queda molt per sota de la realitat.

A principis d' aquest sigle las rendas del clero secular y regular, per conceptes que no detallém per no donar massa extensió á n' aquest treball, arribava á la vora de 1,538 millions de rals anuals.

En la mateixa época lo clero secular y regular de abbdos sexes se componia de 266,000 individus.

Repartidas las rendas per igual entre tota la gent d' Iglesia, tocarian proxímadament á 5,780 rals á l' any; pero aquest terme mitj estava molt lluny de la realitat, per quan mentres hi havia rector que tocava 1,273 rals anuals, lo arquebisbe de Toledo los tenia cada hora del dia, tota vegada que disfrutava de una renda anual de més de 11 millions.

Una de las principals fonts de riquesa del catolicisme foren los delmes, establerts per lo concili de Maacon, Fransa, en 585.

Carlo Magno ordená que tots sos vassalls paguessen lo delme á la Iglesia, y á imitació seva form la mateixa imposició, suggerida per la infamiasa clerical, los reys de Aragó, Navarra, Castella y Leon.

Alfons lo Sabi, que recopilá en sa primera partida tot lo que d' apòcriti y de històric trobá en las colleccions canòniques, atribuí al patriarca Abraham la fundació dels delmes, dibent que *«los santos que fallaron desto mostraron que por ser diez las órdenes de los angeles y diez los mandamientos dados á Moisés, los ho-*

mens debian dar á Dios la decena parte de sus bienes.» A pesar de la fama de just y de sabi atribuhida á n' aquest rey, justificá en sas partidas l' abús de *«cobrar diezmos duplicados y de tomar contra derecho et por cobdicia buacas por beceros, et ovejas por corderos, et puercos por lechones.»*

La repugnancia al pago de tan odiosa contribució obligá á la Iglesia á valerse de tots los medis pera conservar-la; aixís ho testifican la preferencia donada al assumpte per Lleó V en lo concili de Letran y tots los tractats de dret canònic. Los prelats de Toledo, Sigüenza, Segovia, Palencia, Osma y Cuenca, en lo concili provincial d' 1303, manaren, *per atendre á la salut de las ánimas, pagar lo delme per los arbres, horis, mel, cera, formajes et de omnibus utilitatibus, y de tot lo que produhe utilitat, baix la pena d' excomunió y privació de sepultura eclesiástica.* Lo concili de Zamora de 1313 anatematizó als que retingueren delmes, oblacions yalsevolis altres bens pertencents á la Iglesia. Los pares del concili de Toledo de 1323 declararen *«en uso de nuestro derecho y queriendo preservar las almas de las penas eternas,»* excomunicats á tots los que resistissen lo pago dels delmes. Lo concili mejicá de 1555 maná negar la absolució als refractaris á aquesta contribució. Lo pare Brocardo, teòlech distingit, conforme en aixó ab tots los altres expositors de la doctrina catòlica, considerava dividits los delmes en tres classes, totes de procedencia divina, ensenyant que la autoritat eclesiástica deu fixar la cuota y cobrar-la ab preferencia á tots los crèdits privilegiats, inclús los jornals, afegint que la retenció es sacrilegi y sacrilegi també donar lo pitjor de la collita.

Las Cortes de Cadix, per decret de 28 de Juny de 1821, reduhiren á la meytat lo pes d' aquesta contribució eclesiástica; pero á la cayguda del régimen constitucional, la regencia de Madrid, en circular de 6 Juny de 1823, restablí los delmes per complert. En la circular de Deseembre de 1826 se imponava 'l cumpliment de las lleys antigas, segons las quals incurria en la pena de *cinquanta azotes* per los carrers acostumats lo qui, abens d' aixecar la era no entregués lo delme en *blat net* y sense barreja de palla, terra ó altres impurezas; que imposavan los delmes als prats, horts, arbres, forns, molíns, pesqueries, banys, etc.; que subjectavan á la mateixa imposició á tots los homes del mon, sens excepció pera 'ls emperadors, reys, nobles, caballers, mestres de tota ciencia, mercaders, negociants, menestrals, cassadors, pescadors, escribens, moros y juehus, y 's feya especial menció del següent text legal: *«de cuales ganancias son tenudos los homes de dar diezmo maguer ellos las ganen mal; car derechamente ganando los homes las cosas deben dar dellas el diezmo, segun dicho es; pero porque ganan algunos muchas cosas sin derecho, como lo que ganan de la guerra non derecha, robo, furto, simonia; de lo que ganan los jueces dando malos juicios, ó los abogados razonando pleitos injustos á sabiendas, ó los testigos afirmando falsos testimonios: ó lo que ganan las malas mugeres faciendo su pecado, porque dudarian algunos si deben dar diezmos de tales ganancias ó no; tovo por bien Santa iglesia de lo mostrar, é mandó que qualquier destas sobradichos de el diezmo dello.»*

Y prou per avuy de remenar tanta asquerositat, causa de la exalació d' una classe indigna y del oprobri y miseria dels treballadors.

Torelló 8 Abril de 1890

Endemoniat Director: Li notífico la sortida d' aquesta vila del frare aquell que li havia parlat, escapat del any 35, que molt no ha ajudat ab las sevas bostineses á vendre números de La Tramontana. Ni 's cleri-ruchs d' aquest pobte ne feyan cas, perque veyan que 's feya perdre 'l seu negoci.

Crídá als feligresos á la Iglesia dibtentos que no fassin caritat al que captava per las ánimas, abandonantlo perque feya soroll. Aquest feligrés de la llana se ressentí y no volia passar á captar més; pero la clericalitat, reyent que hi perdria, li donaren satisfaccions dibtentí que no 's fes cas del frare, que es molt vell. Lo diumenie del Ram las empreguá contra 'ls cafetós dibtent que no

vagin la gent al café, que 's prenguin dos ó tres tassos á casa seva, que als cafés donan no més que ticoyca, que va á dos rals la lliura; que no hi vagin á beure lli, que 's beatesen tirant-sehi aygua; que comprin una bo-corr, que 's beatesen que val 32 sueltos y es molt bona, que ell n' ha gastat moltes ampollas y li ha trobade sempre molt bona (creyem que aixó 'l f' cridar tant al cubell de la bugada) y molts dibntats per 'l llatí. Algun cafeter, de ressentit, no vol comprar més butlla per por de que no 's falsifiquin com lo sermó.

Ara que 's parlava 's vull contar una de saladá. Pre-dicá anys passats á Sant Borja, Sant Joan, y com está tan contrari del telon de las sabetas, mentres ell predicava entrá 'l vicari y feya soroll ab los telons de las sabetas, y desde 'l costi li cridá:—Aquest que ha entrat ara deu ser lo dimoni,—y 's veje que era 'l vicari. Ni 'l podria contar moltes mes, pero per avuy prou.

Mani y dispost d' aquest aburrít del clero

Pavola

Tarrazó 8 de Abril de 1890

Apreciat Director: Per demanar ó horas diarias de jornal, los paletas d' aqui ja fa més d' una setmana que s' han declarat en huelga.

Lo nostre alcalde Domingo, aquell celebre que feu tot tallos de azarres que voladors durant la huelga y 's pe-tardós oficials, no parant fins á ajudar al tancament de quinze companya á la presó, ara també se ha volgut fer protector dels paletas, y ha cridat una comissió á cala ciutat. ¡Comissió m' has dit! Los paletas no se 'l han creat, recordant que las comissions dels terrizos se 'l feren per indicació del alcalde Domingo anaren llugo á parar á casa.

Ahir diluns foren demanats los paletas pel burgueso, demanant una transacció, á lo que contestaren los obrers que ara ja havian perdut 8 jornals, y que preferian perdre més y guanyarho tot, que tranzirg després d' empenyada la lluita. Y á fe de protectors os asseguro, company Director, que feyna tinent al volen guanyar als paletas. Nostre esperit de solidaritat es gran, tan gran com ja vos sabiu per haverlo vist de prop, y 's teixidors estém disposats á tot lo que convinga pera que nostres companyos los paletas ne surtin en be. En primer lloch, cotisarem deu rals setmanals mentres duri la huelga. En segon cada obrer d' onci que treballa arrellega un huelguista á menjar á casa seva, si no arriban los quartos per la poca delsa parlar, y ab aixó y esportar-se per trobar creients dels companys de fora, ¡qui es que no s' aguanten ferm demanant las 6 horas de jornada, que encara m' sobraría la meytat si trobam al mon fea un treball útil!

En 8, l' entusiasme no 'ns l' escabarán per més que fassin, que aquest es nostre patrimoni, y com de dinera may n' hem tingut, en aquesta lluita, com en totes las del capital y 'l treball, los obrers no hi podém perdre més que la memoria, cosa bastant difícil, mentres que los grans burguesos hi poden perdre sos privilegis, cosa molt fácil.

Donchs viva la huelga!

Un Paletari

Vilanova y Geltrú 8 Abril 1890

Molt Sr. meu: Lo diuets que la Iglesia ne diu sent ce-librarem los deslucos de aquell viciu y lo aquest de promiscuació en lo local que ocupa la Facia laica que tan acertadament dirigix la senyoreta Teresa Manyé (Solidat Gustavo). La vasta sala de del local estava atendida de comensals, que aquest any havém aumentat considerablement en número, regnant la més completa fraternitat. Vingué la hora dels brindis y los iniciá la Srta. Manyé en hermes y eloquent treball revolucio-nari que fou estreptiosament aplaudit; varios indivi-duos de las segundares llegint prosa y versos, fentnos aixis més agradable la festa, com y també se brindá pel lliu-repensament, per lo laicismo y per la fraternitat de la rassa humana.

Per últim se aixacá un individuo de la comissió orga-nizadora del banquet y digué als allí reunits que aixis com los havia invitats per assistir á aquest banquet, del mateix mode, en die no hiunyk, los invitaria per orga-nizar una societat de lliurepensadors á fi d' ampliar y afansar la ensenyansa laica tan necesaria en nostra vila en que la majoria dels mestres d' escola sols em-plean lo temps portant las criaturas á simulacros de Iglesia decuydant per complert la ensenyansa sólida, lo que fou molt ben acollit y fou molt aplaudit; per posar-ho en practica á la major brevedat. Després de tot aixó y recordantnos que en nostre cor hi sient senti-mientos generosos, varem acordar unir nostre vot al meeting de protesta del circol de la plaza de Catalunya contra la tirania que usa lo czar de Russia ab los infeli-ciosos desterrats als presiris de Siberia.

Res més per avuy y dispost de sos servidors y amich

X. X.

UNA OBRA PAPAL

Diu que dibhent que dos pepes, un de dalt y altre d' abax, Pio nou aquell dibtent, Lleó tretze aquest nomat, asontingueren viu disputa sobre unafortunat sent que se dignitat perduda recobrá ala mitj noocent anys; y 's diu que lo primer papa al segon aixis parli:

—Què significa 'l zivarri que en la terra veus á armar? ¡Qué t' ha induhit á aumentarte á n' en Joasop de graus! ¡Ab quin mitj justificas lo darli dicitament ayuntat!

—¡Y ets tu, 'l segon pepe diuti, qui té l' streviment gran de ab ten represiva forma preguntarme, si en lo salt que en Pepet ha hagut de ferne recobrá hi ten tu una part! Se elevació po 's hagueren de bon tros pas notat tant

gran manifestació obrera internacional del primer de Maig.

Milió i mitj d' obrers alemanys constan compromesos, y en aquell país continúa la més activa propaganda.

La mateixa activitat se manifesta en Inglaterra, Fransa, Belgica, Italia, Austria y Russia. Los obrers espanyols també treballan en lo mateix sentit.

Tot indica que lo mon del privilegi's desquicia y que estém a la vora de graves acontecimientos.

UN TIPO PRIMAVERAL

Ara passa aquest senyó, ara passa pel cantó, tant bonich y tan bufó.

Se diu Florindo;—ja setmesó; pel Maig va neixre—al naixre 'l sol. Tingud se mare,—durant los mes, desitj de prunas—y flor-y-col. Per xó es sensible—com una flor; per xó es més tendre—que un rosanyol; per xó 's desmaya—parlant de mort; per xó quan parla—té 'l parlar dolç; per xó camina—gronxant lo cos; per xó las noyas—'l estimen molt; per xó li cantan—tots los xicots:

Ara passa aquest senyó, ara passa pel cantó, tant bonich y tan bufó.

Es alt y magre;—té 'l cabell ros, sense pló de barba—ni mostaxo; vella de formatje,—nas de pebrot, canas de catre,—peus de mahó, coll de cigonya,—dents d' esquirol, brassos de fusta,—mans de cartró, panxa d' anguila,—faixa de clow; per xó es lo heroi—'l estimen molt; per xó 'l retratan—tota los pintors; per xó 'l admiran—les que no ho son, per xó li cantan—tots los xicots:

Ara passa aquest senyó, ara passa pel cantó, tant bonich y tan bufó.

Ve de las festes;—porta tarro; canas tortas;—cassola travá; típica arrisilla;—quesos de color; ample corbata;—just pantalón; mitja extremita;—grossos botons; gasta cadena;—de simfoni; y en los dits mostra—dos culs de got; menaje un arri;—manejo un joch; av joches mira—y escaropa oler; y fa que canta—tots los xicots, tan punt lo verben—fent saltirons:

Ara passa aquest senyó, ara passa pel cantó, tant bonich y tan bufó.

En quant á ingeni,—se 'n troban poch; ab de corrió—tot lo Casto; truca 'l piano,—tot ho resson; bella massorca;—y rigodon; una piroque;—parla d' amor; ab la 'l brustilla—y 'l burro y tot. Fumar... no fuma,—ni beu licors; diu que 'l marejan—pobre xicot! pero va missa—y á professions y escolta prédicas—de mossen Llop. ¡Qué telé qué 's sembla!—No es com il fauff; no es just li cantó—tots los xicots, quan per Sant Jeume—compra melons.

Ara passa aquest senyó, tan bonich y tan bufó, que té 'l cap com un meló... ¡Tira buidó!

J. M. CABOLOS

A la iglesia de Jesús de Gracia may hi falta arsuella.

Després del batibull del diumenje de Rams de que parlarem en nostre darrer número, pel dia del Sant Dijous hi bagué bullanga mística encara més pronunciada.

Vetaquí que no sé per quins dimonis de qüestions de cera, l' encarregat d' arreglar los ciris del monument se embrollá de rahons ab lo sagristá dintre la sagristia, y mentres la gent renega á la plasta se sentí un pet de bofetada dintre las taules que la Cort celestial hi podia llegar cadiras.

Al moment de las rahons s' encengué 'l paper d' un cirí, y comensant unas devotas á cridar ¡foch! y otras ¡socorro! la casa de Deu va convertirse en una casa de... lo que vulguin.

Lo resultat de la batalla foren varios morros inflats, algunas donas desmayadas y un susto general.

Ara vagi qualsevol á la iglesia á meditar sobre las excelencias del catolicisme.

O sobre qui arreplega las bofetadas que s' hi perden.

Una devota ha mogut un escándol dintre 'l corral de cala missa de Portbou á un jove de 15 anys, porque quan n' aisavan 10 ell no se abaixava posantse de genollons per terra.

Y no va acabar aquí á bofetadas com á Gracia, porque 'l jove deuria tindre més cordura, seny y decencia que la devota.

¡Van tan fortas aquestas barracas de rectori!

Un ximplet—segons lo públich estava borrato—que encara creu que mortificantse en aquest mon tindrà recompensa á la lluna, se carregá de cadenas d' amarrar barcos y se n' aná á la profesó de Vilanova y Geltrú lo divendres sant; y al ser á mitj curs, estenuat per la fatiga y aburit per los crits de ¡jarrí! que li tributaren los espectadores, s' asentá á terra dihent als capatassos que no volia continuar son camí, logrant fer deturar la comparsa y la formació de grupos cridantli ¡vó! ¡de setje! etc.

Los comentarís á tal espectacle fassinilos vostés mateixos, porque si jo 'ls fes potser que 'l fiscal se fiqués allí ahont no 'l demanan.

Me diu en carta particular un desllanat de Sitjes:

«Sabré com lo diumenje antepamat ocupava un confesionari mossen Figula y una dona va per confesarre y li va dir que no podia, porque tenia de dir la missa. Després hi va anar un pagés y li cantá la mateixa canó y sortí lo tal capellá del confesionari. Al cap d' una estoneta torna altre vegada 'l revoyent al mateix confesionari y confesava una senyora; lo pagés hi sorria quan va estar llista y 'l mossen li va fer la mateixa resposta superior. ¡Si! Llavors lo pagés li va dir:—Ja tenen rebó més de quatre personas que diuhon que feu lo que os dona la gana.»

¿Y aixó ignorava 'l futur penitent? Ja 's coneix que era un pagés. O que 'l feya.

Los caracs se troban sempre que allí ahont menos se pensan los saltan los liberals y 'ls deixan ab un pam de nas.

Ab motiu de la excursió del marqués de Cerralbo intentaren fer una manifestació circunda al monastir de Poblet; pero com aquest antich cau de furas freresca no perteneix á la circunda població de la Espuga, sino que está dins lo terme del liberalissim poble de Vimbodí, al sortir los caracs de la primera de dites poblacions pera anar á Poblet los anaren á topar 25 homes de la segona degudament armats, y al arribar la manifestació carca al fi del terme de la Espuga cridant ¡viva Carlos VII! los altres los contestaren ¡viva la llibertat! y 'ls digueren que si 's ficaven en son terreno 'ls farien foch, tractantlos igual que en todas las guerras promovidas pels oscurantistas.

A tals insinuacions, y á pesar d' haverhi molts licenciatos de la passada guerra ab capellans y cabecillas inclosos, los partidaris del rey del As giraren cóa, se la posaren entre camas y renunciaren espontaneament á la catoliqueria que tenian preparada.

Be pels lliberals de Vimbodí.

Portava una llevadora de bons sentiments á remullar lo cap d' una criatura á can Francesch de Tarragona, y com era 'l futur cristiá de familia pobre, suplicá la llevadora que li donessin al nen lo bonny místich per l' amor de Deu, ja que ella també havia treballat de franch. ¡De franch m' has dit! L' estanya paellas místich s' hi enró, y la llevadora tingué de manjar y tocar 'l orga pera batejarlo, ó sia treballar d' arrós y gratarse cinch ralets de la butxaca, que val en aquell establiment la dutxa piadosa.

Lo rector de Sant Joan Lasfontas va dir desde lo cubell dels dibarats que passaria de casa en casa á recullir lo butlletí de la bogada de l' ànima, y al diumenje següent se n' ha desdit desde lo mateix cosol sagrat.

Si l' Esperit sant va inspirarlo totes duas vegades, me sembla que ha resultat un Esperit sant ben tonç.

¿No veya de cop que no tothom es allí com

lo fabricant que regala alfombras á la iglesia y pendons á la confraria pera que se li perdonin los pecats d' explotar més que cap altre als obrers que cauben á sas mans?

Lo rector d' Olesa no tan sols ja sab de qué son fetas las ánimas, sino que fins ha averiguat lo color de cada una.

L' altre dia va dir desde la trona que 'l mestre de la escola laica del poble tenia 'l ànima negra.

Ab aixó y explicarnos si 'l Pare Etern gasta mitjons blaus, ja está salvat lo catolicisme.

Un mestre d' estudi, espantat per la gana, ha cantat missa recientment en Murcia.

Aquest mestre giraria una mirada en busca de comestible; troba la menjadora católica y s' aboca com un ruch famolench.

¡Quina fe que trejinava 'l mano!

En un sueldo de Monistrol de Montserrat, publicat la setmana antepassada en aquesta secció, passaren algunas erradas, entre ellas la de «Joseph de las benayas» per «Joseph de la Canya», que encara que no altera 'l sentit general del sueldo pot donar lloch á equívocas interpretacions.

LOS ESTELS

Era una nit escampava la lluna sa llum plorosa y en sa mara silenciosa oi un castel 'l acompañava. La llusió pels prats triscava rebajente en sa claror: de supite alegrá son cor contemplar al seu davant mil pontetas de diamant entremitj de la verdor.

Y per ferne una faldada, ja avansant, ja anant enrera, las cullias loganera d' entre 'l herba de la prada, quan de cop restá esbujada com floreta sens perfum al veure tornar-se fum son tresor imaginat: lo que havia arreplogat eren cuquetas de llum.

Llavoras febrosa, cega, contra 'l cel ayrada 's gira, y encas pel foch de 'l ira, la faldada en pos hi atjeja; y, mentres al pior s' entrega llusent sas quitas al vent, ven pel cel apareixent mil puntetas de diamant: desde aquell dia en avant tingué estels lo firmament.

A. Y.

MUDANSA

ASUNCI —¡Bastura tan igual! ¡Paquets de tot, á total!

R. PONS

ROMBO

Sustituir los pichs ab lletres que, llegidas horizontal y verticalment, digan: la primera, consonant; la segona, abans; la tercera, objecte de dibuixar; la quarta, corrent natural; y quinta, consonant.

CARDON SALAS.

SOLUCIONS

À LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASSAT XARABA.—Ca-len-de-ri. MUDANSA.—TERR. GENE. SENE.

Tip. «La Armonia.» Remde de la Universitat, 4, Barcelona.

LA REVOLUCIO

POEMA EN TRES CANTS original de J. Lluana é ilustrat per Moliné. Preu DOS rals.